

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4365/2018
27.08.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужилаца малолетног АА, чији је законски заступник ББ и ББ из ..., чији је пуномоћник Радислав Маравић, адвокат из ..., против тужених ВВ из ..., чији је пуномоћник Слободан Сврзић, адвокат из ... и Компанија „Дунав осигурање“ а.д.о. Београд, ГФО Смедерево, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца малолетног АА изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 610/2018 од 22.03.2018. године, у седници одржаној 27.08.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца малолетног АА изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 610/2018 од 22.03.2018. године у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П 1/14 од 13.10.2017. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима солидарно исплате, и то тужиоцу малолетном АА укупно 1.300.000,00 динара, и то за претрпљене физичке болове 200.000,00 динара, за претрпљени страх 250.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 500.000,00 динара и за душевне болове због наружености 350.000,00 динара, а тужиоцу ББ за душевне болове због тешког инвалидитета малолетног АА 200.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 13.10.2017. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца у делу преко досуђених, а до тражених износа, са каматом, ближе одређено у изреци побијане пресуде, као и за износ од 189.000 евра, као капитализирани износ за туђу негу и помоћ и износ од 360.000 евра, као капитализирани износ за изгубљену зараду, све са каматом. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима на име трошкова поступка плате 341.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 610/2018 од 22.03.2018. године, ставом првим изреке потврђена је првостепена пресуда у делу става другог изреке, у којем је одбијен, као неоснован захтев тужиоца малолетног АА којим је тражио да се обавезу тужени да му исплате 189.000 евра, као капитализирани износ за туђу негу и помоћ и 360.000 евра, као капитализирани износ за изгубљену зараду, са каматом и у

том делу жалба тужиоца малолетног АА одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу првом, преосталом делу става другог и у ставу трећем изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац АА је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у ставу првом изреке из свих законом прописаних разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд, пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац АА је у саобраћајној несрећи, која се догодила 06.11.2010. године, у Смедереву, задобио тешке телесне повреде, због којих повреда је трпео физичке болове и страх и због којих повреда је код њега умањена животна активност 77% и настала наруженост тежег степена. У време када се догодила саобраћајна несрећа тужилац АА је имао ... година. Поводом саобраћајне несреће тужени ВВ је правноснажном пресудом Основног суда у Смедереву К 1025/11 од 12.10.2012. године оглашен кривим за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 3, у вези са ставом 1. КЗ. Возило којим је управљао тужени ВВ било је осигурано од одговорности за штете причињене трећим лицима код тужене Компаније „Дунав осигурање“ а.д.о, која је 22.02.2011. године тужиоцу АА на име накнаде нематеријалне штете исплатила 200.000,00 динара. Пресудом Основног суда у Смедереву разведен је брак родитеља тужиоца АА, а он је поверен оцу, тужиоцу ББ на самостално вршење родитељског права.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили, као неоснован захтев тужиоца АА за исплату капитализираног износа за туђу негу и помоћ и капитализираног износа за изгубљену зараду, применом члана 231. ЗПП, налазећи да тужилац није доказао висину штете, с обзиром да тужилац као оштећени мора доказати постојање штете, њен обим и висину, сагласно правилима о терету доказивања.

По оцени Врховног касационог суда, правилном применом материјалног права, правилно су одлучили нижестепени судови када су одбили као неосноване ове захтеве тужиоца АА.

Чланом 195. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да ко другоме нанесе телесну повреду или му наруши здравље, дужан је накнадити му трошкове око лечења и друге потребне трошкове, с тим у вези, као и зараду изгубљену због неспособности за рад за време лечења. Ставом 2. истог члана прописано је да ако повређени због потпуне или делимичне неспособности за рад губи зараду, или су му потребе трајно повећане, или су могућности његовог даљег развијања и напредовања

уништене или смањене, одговорно лице дужно је плаћати повређеном одређену новчану ренту, као накнаду за ту штету.

Према напред цитираној одредби члана 195. став 2. Закона о облигационим односима лице одговорно за штету дужно је да оштећеном плаћа у виду новчане ренте штету насталу због трајно повећаних потреба проузрокованих последицама нанете телесне повреде. Према овој законској одредби оштећени има право на новчану накнаду трошкова за туђу негу и помоћ када је код њега, као последица повређивања, смањена животна активност тако да му је потребна туђа нега и помоћ ради задовољавања општих животних потреба (приликом кретања, облачења, узимања хране и задовољавање других свакодневних потреба). За досуђење накнаде по овом основу није довољно да се утврди да је неопходна туђа нега и помоћ, већ је потребно утврдити и висину стварно насталих трошкова по овом основу, јер се ова накнада утврђује према висини насталих и плаћених издатака потребних за обезбеђење такве туђе неге и помоћи. С обзиром да на околност висине ичињених издатака потребних за обезбеђење туђе неге и помоћи нису достављени нити предложени докази, то је правилан закључак нижестепених судова да је овај захтев тужиоца АА неоснован.

У складу са чланом 195. став 2. Закона о облигационим односима одговорно лице је дужно да накнади штету лицу коме је због телесне повреде и нарушења здравља, радна способност потпуно или делимично смањена, ако оштећени због тога трпи штету у виду изгубљене или смањене зараде. Према овој законској одредби основ за остварење права на накнаду овог облика материјалне штете постоји само ако се утврди да повређени услед претрпљених повреда и нарушења здравља не може да остварује зараду коју је остваривао до повреде, односно зараду коју би остваривао да је здрав и да му није смањена радна способност. Имајући у виду животну доб тужиоца АА, он би ово своје право на накнаду штете због губитка зараде у будућности због смањене радне способности проузроковане телесном повредом, по правилу, могао остварити тек у време када би, према личним и другим околностима случаја, могао отпочети стицање зараде, односно када постигне узраст потребан за заснивање радног односа. Стога су правилно одлучили нижестепени судови када су одбили и овај захтев, као неоснован.

Са напред наведених разлога оцењени су као неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић